

ALBERTO BERTONI¹

Az Alzheimer- emlékek verseiből

(*Ricordi di Alzheimer*, Book Editore, Ro, 2008)

Látom ahogy apámmal egykorúak
tájékozódnak, írnak, utaznak,
ő jóformán sehogy sem
fehér lapokkal teli eseménytár

élő visszhang, mely kis időn belül
hatszor-hétszer megismétel egy mondatot
engem meg közben úgy imád
hogyan több szeretetet álmodni sem lehetne

Én azt hiszem, hogy ő a költő
én meg fotójának néma
levéltárosa: műhelyben áll
Ferrari mellett, átizzadt
olajfoltos munkásruhában

---

¹ *Alberto Bertoni* 1955-ben született Modenában. A bolognai egyetemen tanít modern és kortárs olasz irodalmat. Sok jelentős, modern olasz irodalommal foglalkozó könyv és tanulmány szerzője, többek közt *A szimbolistáktól a huszadik századig – Az olasz szabadvers eredete* című kötet írója (*Dai simbolisti al Novecento – Le origini del verso libero italiano*, il Mulino, Bologna, 1995). Kisebb versesfüzetek után 1996-ban jelent meg első kötete *Időszaki levelek (Lettere stagionali)*, Book Editore, Castel Maggiore, 1996) címmel, azóta számos verseskönyvet adott még ki. Fontos 2014-ben megjelent *Átkelések (Traversate)*, Società Editrice Fiorentina, Firenze, 2014) című könyve. Legutóbbi kötete *A megtalált nyelv* címmel jelent meg (*La lingua ritrovata – Storia di mio padre e del suo Alzheimer*, Marietti, Bologna, 2020. (Kerber Balázs jegyzete)

A Búcsúzól verseiből

(*Per prendere congedo*, Poesie 2014–2018)

Forró déli órán

(*Mezzogiorno di fuoco*)

A derűs tájkép szélein
szótlan alakok várakoznak

Emberek akikről nem tudom
milyen korúak hová valók kifélek

S amíg kalandok híján
töredezetten fehér fodorként
gyűlik föl ami lebeg
a kert pedig merő
csoportos tai chi
én a senki férfiak és nők
hallgatag ismeretlen
arcát figyelem
s a kissé sötétebb s tagoltabb
árnyakat a falon
amelyen eukaliptusz kúszik fölfelé
míg csak delelőjéről
alább nem száll a nap
s a gyász súrolta fényben meg nem pihennek
egy valahol másutt levelei

SZÉNÁSI FERENC fordításai

Metamorfózis

(Metamorfosi)

Első dolgom, amit teszek,
mikor már mind a ketten fák leszünk,
hogy rólad megfeledkezem,
nem kell ehhez pszichoanalízis, de whisky sem.

Nem, el tudlak majd felejteni,
miközben legkószább, kuszább,
lázás leveleimet adományozom
az ágakon ülő verébhadaoknak,
s – meglátod – el tudlak felejteni,
ahogy el is felejtettem már
a nagy, atlanti légáramokat,
a tenger összehúzóódását, ernyedését,
hat óránként a víztömeg
vagy enged vagy feszül,
így minden nap négy alkalommal
hátrál s előretör.

Én és te, arcunk, mint
ráncos kéreg;
barlangok, horpadások,
s a sötét legmélyebb gyökérzete,
én és te kitűnően meséljük
majd egymásnak, hogyan lehattünk
tűrőképesség és lemondás
nagyjából egészséges hordozói.

Így mind a ketten egyformák leszünk;
két fűzfavessző, egy madár két szárnya,
örökké emlékezhetünk egymásra.